

Sygn. akt VII P 486/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Pawlak
Ławnicy:	Urszula Kisielewska, Teresa Mroczkowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Ewa Zimniak – Strusińska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B.

o przywrócenie do pracy

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej;
3. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Urszula Kisielewska SSR Piotr Pawlak Teresa Mroczkowska

Sygn. akt VII P 486/17

UZASADNIENIE

P. C. pozwem przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w B. domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 13.491,66 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy na czas nieokreślony wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż od dnia 1 września 2006 r. był pracownikiem struktur skarbowych w województwie (...), pracując na wszystkich stopniach służbowych w administracji skarbowej. W związku ze zmianami organizacyjnymi pozwany stał się pracodawcą powoda na podstawie art. 165 ust 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Powód wskazał, iż zgodnie z powyższymi przepisami, z dniem 31 maja 2017 r. pozwany zakończył przedstawianie propozycji pracy pracownikom zatrudnionym w Izbie Administracji Skarbowej w B.. Podkreślił, iż pracownikom, którzy do dnia 31 maja 2017 r. nie otrzymali pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, stosunek pracy zgodnie z art. 170 ust 1 pkt 1 powyższej ustawy wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r. W ocenie powoda art. 165 ust 7 przedmiotowej ustawy obliuguje dyrektora

do złożenia propozycji pracy z uwzględnieniem posiadanych przez danego pracownika kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Wobec powyższego powód wskazuje, iż cytowany przepis nie stanowi samodzielnej podstawy do nie wręczenia propozycji pracy. Takiej podstawy nie stanowi także art. 170 ustawy, który jedynie reguluje stan prawny osób w sytuacji nie otrzymania lub nie przyjęcia propozycji. Powód wskazał także, iż ustawa wprowadzająca nie wskazuje przesłanek wyłączających, których należy szukać w innych przepisach. W ocenie powoda przesłanki te można odnaleźć w art. 144 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, art. 2 pkt 2b ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, art. 4 ustawy o służbie cywilnej. Wobec czego zdaniem powoda, osoba, która posiada kwalifikacje przydatne w pracy w strukturach KAS, spełnia wymóg z art. 144 ustawy o KAS a także spełniała na dzień 31 maja 2017 r. warunki zatrudnienia w służbie cywilnej winna była otrzymać propozycję zatrudnienia. Powód podkreślił także, iż na ten obowiązek wskazuje także Porozumienie w sprawie zabezpieczenia praw i interesów pracowników oraz funkcjonariuszy oraz zabezpieczenia realizacji zadań organów państwa w związku z wdrożeniem KAS zawartym pomiędzy M. S. KAS, Sekretarzem Stanu w Ministerstwie Finansów a (...). Nadto powód powołał się na pismo Szefa KAS z dnia 24 lutego 2017 r., w którym określono przesłanki, jakimi należy się kierować określając nowe propozycje pracy, a także na podtrzymujące powyższe stanowisko pismo Ministra Finansów i Rozwoju z dnia 4 maja 2017 r. kierowanym do Marszałka Sejmu. Powód nadmienił także, iż decyzją nr (...) z dnia 13 marca 2017 r. pozwany powołał jedenastoosobowy zespół ds. przygotowania opinii dotyczących propozycji alokacji pracowników i funkcjonariuszy, który miał przedstawić opinie dotyczące propozycji alokacji, a ponadto pracownicy komórki kadr przygotowywali zestawienia pracowników zawierające informacje o ich wykształceniu, okresie zatrudnienia, realizowanych zadaniach oraz inne dane niezbędne do analizy i przedstawienia propozycji dla dyrektora. Dalej powód podał, iż w dniu 10 lutego 2017 r. pozwany wysłał mail kierowany do wszystkich pracowników Izby Administracji Skarbowej w B. informujący o rozpoczęciu procesu przedkładania propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby. Powód jednakże takowej propozycji nie otrzymał, w zamian za co w dniu 1 czerwca 2017 r. otrzymał pismo informujące o nie składaniu przedmiotowej propozycji. W piśmie tym wskazano, iż miejscem jego pracy będzie od tej pory (...) Urząd Skarbowy w B. w komórce organizacyjnej SWS – Referat Sekretariat.

Powód wskazał, iż był on pracownikiem związanym z administracją skarbową od 11 lat, który stopniowo piął się po szczeblach kariery aż do 8 lutego 2016 r., kiedy to rozpoczął się proces degradacji, który zakończył się dnia 31 sierpnia 2017 r., kiedy to został „usunięty” ze struktur skarbowych poprzez wygaszenie stosunku pracy. Powód podkreślił, iż posiadane przez niego kwalifikacje oraz fakt, iż nie podlegania ustawowym wyłączeniom z pracy z uwagi na współpracę ze służbami PRL czy też nabycie uprawnień emerytalnych, uzasadniają złożenie mu propozycji pracy. W trakcie zatrudnienia wykazywał się dużym zaangażowaniem podczas wykonywania obowiązków służbowych, co było wielokrotnie nagradzane a okresowe oceny pracy nie wskazywały na obszary poniżej oczekiwań. W ocenie powoda, doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy powoda przez pozwanego było działaniem arbitralnym, niezgodnym z ustawą. Zdaniem powoda ustawa wprowadzająca nie służyła do usunięcia z urzędów i izb niechcianych lub nielubianych pracowników i funkcjonariuszy. Wobec powyższego, w ocenie powoda, niezłożenie przez pozwanego propozycji pracy nosi znamiona nadużycia prawa. Powód wskazał także, iż o możliwości tego typu naruszeń prawa już na etapie jego tworzenia sygnalizowało wiele instytucji państwowych: Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego Pani Prof. hab. M. G. jak również Rzecznik Praw Obywatelskich A. B.. Nadto powód podniósł, iż pozwany próbował wywierać na nim presję w celu zmniejszenia skutków finansowych swojej decyzji o wygaszeniu stosunku pracy i wezwał powoda pismem z dnia 26 lipca 2017 r. do wykorzystania zaległego urlopu wypoczynkowego. Nadto powód zwracał się z wnioskiem do pozwanego o przesłanie mu kopii dokumentu zawierającego uzasadnienie podjętego stanowiska, jednakże pozwany nie odpowiedział na powyższe.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o jego oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, wskazując, iż 1-miesięczne wynagrodzenie brutto powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło w sierpniu 2017 r. 4.533,90 zł.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż przyczyną zakończenia stosunku pracy powoda było połączenie organów: celnych, skarbowych oraz kontroli skarbowej w jedną strukturę organizacyjną – Krajową Administrację Skarbową

powołanej ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Pozwana wskazała, iż reforma przebiegała dwuetapowo. W wyniku przeprowadzenia pierwszego etapu dotychczasowa Izba Skarbowa w B. przekształciła się i kontynuowała działalność jako Izba Administracji Skarbowej w B., natomiast pracownicy dotychczas zatrudnieni w izbach skarbowych stali się pracownikami izb administracji skarbowej i zachowali ciągłość zatrudnienia. Pracownicy ci otrzymali w terminie do dnia 28 lutego 2017 r. pisemną informację o miejscu wykonywania obowiązków służbowych, jeżeli uległo ono zmianie. W wyniku drugiego etapu reformy izba administracji skarbowej z dniem 1 marca 2017 r. połączyła się z izbą celną oraz urzędem kontroli skarbowej. Zdaniem pozwanego argumentacja powoda sprowadza się jedynie do wykazania, iż Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w B. zobligowany był do przedstawienia mu propozycji. W ocenie pozwanego celem ustawodawcy było wyposażenie dyrektorów izb administracji skarbowej w niezbędne narzędzie do elastycznego kształtowania zatrudnienia nowo tworzonych struktur organów celnych i skarbowych, natomiast gdyby ustawodawca chciał określić jakie przesłanki pozwalają na przedłożenie propozycji zatrudnienia wówczas zawarłby je w przepisach przejściowych, jednakże tego zaniechał. Pozwana wskazała, iż uregulowania zawarte w przepisach przejściowych stanowią *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu pracy, jednakże na zawarte w nich terminy zapewniają minimalny poziom ochrony w celu złagodzenia dla pracownika skutków ekonomicznych związanych z utratą zatrudnienia, o czym może świadczyć moment wygaśnięcia stosunku pracy, przewidziane świadczenie o charakterze odszkodowawczym. W ocenie pozwanej ustawodawca w powyższy sposób kompleksowo zabezpieczył pracowników i ich roszczenia wynikające z zakończenia stosunku pracy, a tym samym zasądzenie odszkodowania z tego samego tytułu powodowałoby bezpodstawne wzbogacenie pracowników, których interesy ekonomiczne związane z wygaśnięciem stosunku pracy zostały już zaspokojone przez pracodawcę. Odpierając zarzut powoda, iż stworzenie zespołu ds. alokacji w Izbie Administracji Skarbowej w B. było wyrazem arbitralizmu pozwany wskazał, iż świadczyło to właśnie o głębszym przemyśleniu decyzji o przesunięciach kadrowych w kontekście organizacji spowodowanych odrębnościami pomiędzy starym a nowym zakresem obowiązków i stanowisk, bowiem powołany zespół miał się zająć szczególną grupą zatrudnionych, która wywodziła się z jednostek całkowicie zlikwidowanych w dniu 1 marca 2017 r. tj. Izby Celnej oraz Urzędu Kontroli Skarbowej. Pozwana wskazała także, iż trudno jest się odnieść do zarzutu powoda o istnieniu „osobistych animozji”, gdyż powód nie przedstawił na to żadnych dowodów. W odniesieniu zaś do twierdzenia powoda jakoby pozwany wywierał na nim presję w celu zmniejszenia skutków finansowych swojej decyzji, pozwany wskazał, iż jego działanie było zgodne z obowiązującym prawem. Pozwany wskazał, iż zgodnie z art. 171 k.p. tylko w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w części lub w całości z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny, a ponieważ powodowi nie została wypowiedziana umowa o pracę, nie mogła znaleźć zastosowania regulacja art. 167¹ k.p., przymuszająca pracownika do wykorzystania przysługującego urlopu. Pozwany wskazał, iż zasadą jest, że urlop wypoczynkowy powinien być udzielony w „naturze” i wykorzystany przed zakończeniem stosunku pracy, wobec czego pracodawca wezwał powoda, aby określił najbardziej dogodny dla siebie termin skorzystania z przysługujących mu uprawnień. Natomiast to powód nie chciał przed wygaśnięciem stosunku pracy skorzystać z przysługujących mu dni wolnych.

Pismem z dnia 25 stycznia 2018 r. powód zmienił swoje pierwotne żądanie, w ten sposób, że zamiast zasądzenia odszkodowania w kwocie 13.491,66 zł za niezgodne z prawem doprowadzenie do wygaśnięcia stosunku pracy wniósł o przywrócenie do pracy w Izbie Administracji Skarbowej w B. oraz o zobowiązanie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w B. do złożenia powodowi pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia (k. 57). Powyższe żądanie powód podtrzymał na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 r. (k. 67).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód P. C. w latach od 1 września 2006 r. do 31 marca 2014 r. zatrudniony był w Urzędzie Skarbowym w B., początkowo na umowę na czas określony do dnia 29 lutego 2008 r. na stanowisku starszego referenta, a następnie od dnia 1 marca 2008 r. na umowę na czas nieokreślony na stanowisku inspektora. W związku z wnioskiem powoda z dnia 10 marca 2014 r. o przeniesienie do Izby Skarbowej w B., z uwagi na zachodzące zmiany dotyczące konsolidacji procesów pomocniczych w administracji podatkowej, został on przeniesiony z dniem 1 kwietnia 2014 r. do pracy

w Izbie Skarbowej w B. na stanowisku kierownika II Referatu Spraw Ogólnych. Pismem z dnia 1 kwietnia 2015 r. Dyrektor Izby Skarbowej w B. poinformował powoda, iż z dniem 1 kwietnia 2015 r. awansuje on na stanowisko Kierownika Pierwszego Oddziału Logistyki. Następnie, na mocy porozumienia z dnia 8 lutego 2016 r. zawartego pomiędzy Izbą Skarbową w B. reprezentowaną przez p.o. Dyrektora Izby Skarbowej w B. A. R. a powodem, powód został przeniesiony na stanowisko starszego specjalisty w Referacie Bezpieczeństwa i Higieny Pracy. Pismem z dnia 24 marca 2016 r. poinformowano powoda, iż w związku ze zmianą struktury organizacyjnej Izby Skarbowej w B. oraz likwidacją Referatu Bezpieczeństwa i Higieny Pracy, został przeniesiony do pracy w Samodzielnym Referacie Bezpieczeństwa i Higieny Pracy. W związku z ogłoszeniem w dniu 2 grudnia 2016 r. ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, pracodawcą powoda stała się Izba Administracji Skarbowej w B.. W końcowym okresie zatrudnienia tj. od dnia 1 czerwca 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. powód był zatrudniony w Izbie Administracji Skarbowej w B. z miejscem świadczenia pracy w (...) Urzędzie Skarbowym w B. w Referacie Sekretariat na stanowisku starszego specjalisty. Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło kwotę 5 153,06 zł

Okoliczności bezsporne. Nadto dowód: świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 2017 r., umowa o pracę na czas określony z dnia 1 września 2009 r., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 29 lutego 2009 r., wniosek o przeniesienie z dnia 10 marca 2014 r., pismo z dnia 19 marca 2014 r., pismo z dnia 24 marca 2014 r., pismo z dnia 1 kwietnia 2015 r., porozumienie z dnia 8 lutego 2016 r., pismo z dnia 24 marca 2016 r., pismo z dnia 28 października 2016 r., pismo z dnia 29 maja 2017 r. – akta osobowe

Do zakresu obowiązków służbowych powoda jako starszego specjalisty w Referacie Bezpieczeństwa i Higieny Pracy należało wykonywanie czynności należących do zakresu działania służby bezpieczeństwa i higieny pracy, wynikających z obowiązującego rozporządzenia w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy w swoim rejonie odpowiedzialności, sprawowanie nadzoru nad urzędami skarbowymi w zakresie realizacji zadań dotyczących BHP oraz ochrony ppoż w swoim rejonie odpowiedzialności, ustalanie okoliczności i przyczyn wypadków w drodze do pracy lub z pracy oraz sporządzanie wymaganej przepisami dokumentacji, prowadzenie szkolenia wstępnego i informowania o zagrożeniach dla zdrowia i bezpieczeństwa z dziedziny BHP i ochrony ppoż z nowo zatrudnionymi pracownikami (stażystami, praktykantami), organizacja i prowadzenie szkolenia okresowego z dziedziny BHP i ochrony ppoż oraz przewodniczenie komisji egzaminacyjnej powołanej do przeprowadzenia egzaminu po ukończeniu tego szkolenia, kierowanie osób przyjmowanych do pracy na wstępne a pracowników na wstępne, okresowe, kontrolne i inne badania lekarskie, prowadzenie spraw związanych z kierowaniem pracowników na badania okulistyczne, a także związanych z refundowaniem kosztów poniesionych przez pracowników na zakup okularów (szkieł, soczewek) korygujących wzrok (korekcyjnych), udział w planowaniu rzeczowo-finansowym oraz w realizacji zadań finansowo-budżetowych w zakresie działalności komórki i monitoringu planu finansowego w tym zakresie, wykonywanie innych obowiązków i uprawnień wynikających z przepisów prawa pracy dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony ppoż, informowanie bezpośredniego przełożonego o realizacji przydzielonych zadań oraz dostrzeżonych nieprawidłowościach, odpowiedzialność za prawidłowe, terminowe i zgodne z przepisami prawa wykonywanie zadań wynikających z zakresu obowiązków.

Dowód: zakres obowiązków służbowych, uprawnień i odpowiedzialności – akta osobowe

W związku z powołaniem Krajowej Administracji Skarbowej ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (dalej: KAS) doszło do połączenia organów: celnych, skarbowych oraz kontroli skarbowej w jedną strukturę organizacyjną. W dniu 10 lutego 2017 r. pozwana poinformowała swoich pracowników, iż w związku ze zbliżającym się terminem powstania KAS z dniem 1 marca 2017 r. będą oni realizowali dotychczasowe zadania w Izbie Administracji Skarbowej w B., zaś ich dotychczasowe warunki pracy i płacy pozostaną bez zmian. Jednocześnie poinformowano, iż od dnia 1 marca 2017 r. rozpocznie się proces przedkładania propozycji określających nowe warunki zatrudnienia lub pełnienia służby. Decyzję o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu nowych warunków pracy lub służby podejmował A. R. p.o. Dyrektora Administracji Izby Skarbowej w B. w oparciu o analizę akt osobowych pracowników, informacje od bezpośrednich przełożonych, naczelników Urzędów Skarbowych. A. R. prowadził również konsultacje, także ze Związkami Zawodowymi. Powód nie był bezpośrednim podwładnym A. R.,

w związku z czym informacje w przypadku powoda A. R. uzyskał od bezpośredniego przełożonego za pośrednictwem dyrektora pionu logistyki.

Dowód: wiadomość e-mail z dnia 10.02.2017 r. – k. 9 zeznania reprezentanta pozwanego A. R. – k. 105, zeznania świadka R. K. (1) – k. 69

Decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 13 marca 2017 r. nr 4/17 powołano jedenastoosobowy zespół ds. przygotowywania opinii dotyczących propozycji alokacji pracowników i funkcjonariuszy, którego przewodniczącym był naczelnik działu kadr R. K. (1). Do zespołu spływały wnioski pracowników w zakresie pogodzenia przyszłego miejsca pracy z miejscem zamieszkania oraz wnioski funkcjonariuszy dotyczącymi dalszego ich pozostania w służbie. Zespół koncentrował się na przydatności danego funkcjonariusza w nowej strukturze, co było analizowane na podstawie zestawienia akt osobowych z udziałem czynnika związkowego służby cywilnej. Powód, jako pracownik cywilny, stosownego wniosku nie złożył. Zespół w związku z czym nie brał udziału w podejmowaniu decyzji, któremu z dotychczasowych pracowników należy złożyć propozycję nowych warunków zatrudnienia jak również nie opiniował dokumentu informującego o braku przedstawienia propozycji nowych warunków zatrudnienia. Przygotowywaniem dokumentów zawierających stosowne propozycje zajmował się specjalny zespół o charakterze organizacyjnym, w skład którego wchodził pracownicy działu kadr. Jednakże decyzje merytoryczne podejmowane były przez Dyrektora M. Ł., jednakże ostateczną decyzję podejmował Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w B. A. R.. W ramach kryteriów jakimi mieli kierować się m.in. Dyrektorzy Izb Skarbowych zawierały się posiadane kwalifikacje, przebieg dotychczasowej pracy lub służby a także dotychczasowe miejsce zatrudnienia pracownika lub funkcjonariusza.

Dowód: decyzja nr (...) z dnia 13 marca 2017 r. – k. 7-8, zeznania świadka R. K. (1) – k. 68-70, zeznania reprezentanta pozwanej A. R. – k. 106

Bezpośrednim przełożonym powoda w Referacie Bezpieczeństwa i Higieny Pracy był R. B.. Z obowiązków wynikających z zakresu obowiązków powód wywiązywał się poprawnie, wobec czego jego przełożony nie miał większych zastrzeżeń do pracy powoda. Powód prawidłowo wywiązywał się z zadań terminowych odnoszących się do zadań jakie powód podejmował pracując w komórce logistycznej, w związku z czym otrzymał nagrodę za III kwartał 2016 r. Powód miał natomiast problemy z terminowym wykonaniem zadań bieżących, m.in. które dotyczyły oceny warunków pracy na stanowiskach głównie związanych z obsługą monitorów komputerowych, co znalazło swoje odzwierciedlenie w ocenie okresowej. Powód także nie informował swojego przełożonego o przyczynach swoich nieobecności ani o ich okresie. Nadto powód wymagał, aby każde polecenie było mu udzielane na piśmie, co nie było praktykowane u pozwanego pracodawcy. Ponadto powód wprowadzał nieprzyjemną atmosferę w referacie poprzez negatywne nastawienie oraz wyrażanie negatywnych opinii na temat innych osób. Atmosfera uległa znacznemu polepszeniu po odejściu powoda.

Powód jako pracownik podlegał okresowym ocenom. W wyniku ostatniej przeprowadzonej oceny w marcu 2016 roku, przełożony ocenił pracę powoda na poziomie oczekiwań, jednakże poniżej oczekiwań ocenił rzetelność oraz współpracę. W uzasadnieniu oceny wskazano, iż rzetelność oceniono poniżej oczekiwań z uwagi na niewykonanie do dnia sporządzenia zadania związanego z opracowaniem „Instrukcji bezpieczeństwa pożarowego” dla budynków urzędów skarbowych w przydzielonym Rejonie działania w zakresie spraw dotyczących ochrony ppoż. Wskazano, iż na 15 Urzędów Skarbowych powód wykonał i przedstawił do akceptacji tylko jeden. Powyższe zadanie zostało powodowi zlecone w miesiącu sierpniu 2016 r. z terminem realizacji na koniec miesiąca października 2016 r., który został jednakże przesunięty na okres po Nowym Roku z uwagi na podjęcie się przez Referat w IV kwartale 2016 r. dodatkowych zadań. Natomiast w uzasadnieniu oceny w zakresie współpracy wskazano, iż wpłynęło na to roszczeniowa postawa wobec własnej osoby, nie włączanie się w działania realizowane z razem z innymi pracownikami, brak dbałości o przepływ informacji, przekazywanie negatywnych informacji, wyolbrzymianie swoich osiągnięć poprzez negatywną ocenę pracy współpracowników.

Z powyższą oceną nie zgodził się powód wnosząc od niej sprzeciw. Po rozpatrzeniu sprzeciwu w oparciu o stanowisko powoda postanowiono uwzględnić sprzeciw. W związku z powyższym uchylono ocenę okresową powoda. R. B. ocenił powoda na poziomie oczekiwań we wszystkich kryteriach.

Dowód: zeznania świadka R. B. – k. 97-100, zeznania reprezentanta pozwanej A. R. – k. 105, ocena okresowa członka korpusu służby cywilnej z dnia 4 marca 2016 r. – k. 36-37, sprzeciw od oceny okresowej z dnia 10 kwietnia 2017 r. – k. 38-42, pismo dyrektora pozwanej z dnia 24 kwietnia 2017 r., druga ocena okresowa z dnia 1 czerwca 2017 r. sporządzona w związku ze sprzeciwem – akta osobowe

Decyzją nr (...) Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w B. z dnia 10 marca 2017 r. powód został wyznaczony do udziału w pracach zespołu do ustalenia okoliczności przyczyn wypadku przy pracy, któremu uległ pracownik - J. G.. W dniu 31 marca 2017 r. w godzinach porannych powód zgłosił swojemu przełożonemu potrzebę wyjścia służbowego do I Urzędu Skarbowego w B. przy ul. (...) celem doręczenia protokołu powypadkowego pracownikowi tegoż urzędu, na co R. B. wyraził zgodę. Powód wyszedł z budynku przy ul. (...) o godz. 12:01 celem udania się do I US w B., gdzie przebywał od godz. 12:12 do godz. 12:20. Odległość od miejsca pracy powoda do budynku US w B. wynosi ok 4 km. Po wyjściu z I US w B. powód do końca dnia nie powrócił już do miejsca pracy przy ul. (...). W tym też dniu R. B. planował przeprowadzić z powodem rozmowę oceniającą dotyczącą oceny okresowej, która z uwagi na brak powrotu powoda do miejsca pracy, nie odbyła się. Przełożony powoda zwrócił się do powoda w dniu 3 kwietnia 2017 r. z poleceniem przedstawienia notatki służbowej z wykonywanych czynności służbowych w dniu 31 marca 2017 r. W związku ze zwłoką powoda w powyższym zakresie, R. B. ponownie zwrócił się do powoda w dniu 5 kwietnia 2017 r. o sporządzenie przedmiotowej notatki określając dokładnie datę i godzinę jej dostarczenia. Powód złożył stosowną notatkę, jednakże nie podając szczegółów swojego wyjścia służbowego, wobec czego przełożony powoda po raz kolejny zwrócił się do niego o uzupełnienie notatki. Uczynił to także kolejnego dnia tj. 6 kwietnia 2017 r., jednakże z uwagi na fakt, iż w tym dniu powód wypisał się na wyjście prywatne, w związku z koniecznością udania się do lekarza, przełożony powoda nie otrzymał notatki o żądanej treści. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 6 kwietnia 2017 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r.

Wobec faktu, iż powód nie przedstawił swojemu przełożonemu szczegółowych informacji odnośnie swojego wyjścia z dnia 31 marca 2017 r., R. B. złożył Dyrektorowi pozwanej zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny czasu pracy przez powoda. W związku z powyższym zawiadomieniem pozwana wszczęła postępowanie dyscyplinarne na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

Dowód: decyzja nr (...) – k. 162, zeznania powoda – k. 102-105, zeznania reprezentanta pozwanego – k. 105-107, zeznania świadka R. B. – k. 97-100, wydruk trasy między ul. (...) w B. a I Urzędem Skarbowym w B. – k. 101, wydruk z systemu Chronos – k. 161, notatka służbowa z dnia 5 kwietnia 2017 r. – k. 159, wiadomości e-mail – k. 160, zestawienie nieobecności pracownika – k. 95, zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny czasu pracy przez powoda z dnia 12 kwietnia 2017 r. – k. 158, upomnienie z dnia 27 czerwca 2017 r. – k. 154-155.

Pismem z dnia 29 maja 2017 r. pozwana poinformowała powoda, iż nie składa mu propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia w strukturach KAS wskazując, iż jego stosunek pracy wygasa z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. powód zwrócił się do swojego pracodawcy z wnioskiem o udzielenie informacji odnośnie powyższej decyzji. Wobec braku odpowiedzi powód wystosował w dniu 10 sierpnia 2017 r. wniosek o przesłaniu kopii indywidualnego stanowiska pracodawcy

Dowód: pismo z dnia 29 maja 2017 r. – akta osobowe, pismo z dnia 23 czerwca 2017 r. – k. 12, pismo z dnia 10 sierpnia 2017 r. – k. 13

Pismem z dnia 27 czerwca 2017 r. pozwana udzieliła powodowi kary upomnienia. W uzasadnieniu wskazano, iż powód nie zastosował się do procedur przewidzianych w Regulaminie pracy oraz w Instrukcji zasad ewidencjonowania czasu pracy, gdyż w dniu 31 marca 2017 r. od godz. 12:20 opuścił miejsce wykonywania czynności służbowych i nie

powrócił do miejsca świadczenia pracy. Nadto wskazano, iż o zamiarze wcześniejszego zakończenia pracy powód nie poinformował swojego bezpośredniego przełożonego ani też nie usprawiedliwił swojej nieobecności, co jest równoznaczne z samowolnym opuszczeniem miejsca pracy i stanowi naruszenie dyscypliny pracy. W dniu 4 lipca 2017 r. powód wniósł sprzeciw wobec powyższego upomnienia. W związku z powyższym zawiadomieniem z dnia 7 sierpnia 2017 r. poinformowano powoda, iż w dniu 14 lipca 2017 r. nastąpiło, z mocy prawa, wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie o naruszenie przez powoda podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

Wnioskiem z dnia 9 sierpnia 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny pozwanej wniósł o utrzymanie w mocy kary upomnienia. Pismem z dnia 7 września 2017 r. zastępca Dyrektora M. Ł. poinformowała Komisję Dyscyplinarną w Izbie Administracji Skarbowej w B. o wygaśnięciu stosunku pracy powoda z dniem 31 sierpnia 2017 r. W związku z powyższym orzeczeniem dyscyplinarnym z dnia 20 września 2017 r. umorzono postępowanie dyscyplinarne wobec powoda.

Dowód: sprzeciw wobec upomnienia z dnia 4 lipca 2017 r. – k. 152- , zawiadomienie z dnia 7 sierpnia 2017 r. – k. 150, wniosek rzecznika dyscyplinarnego z dnia 9 sierpnia 2017 r. – k. 123, pismo z dnia 7 września 2017 r. – k. 113, orzeczenie dyscyplinarne z dnia 20 września 2017 r. – k. 111-112.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzoną w aktach dokumentację, której wiarygodność i autentyczność nie były kwestionowane przez strony postępowania, wobec czego Sąd uznał ją za w pełni wiarygodną. Nadto Sąd kierował się zeznaniami świadków R. K. (2) (k. 68-70), R. B. (k. 96-100) a także częściowymi powoda (k. 102-105) oraz pozwanego (k. 105-107).

Dowodom z zeznań świadków Sąd dał wiarę w całości, gdyż, ich zeznania były logiczne, spójne oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania reprezentanta pozwanego A. R., albowiem były logiczne, konsekwentne i znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, zwłaszcza w zakresie wszczęcia, prowadzenia i zakończenia postępowania dyscyplinarnego wobec powoda.

Natomiast zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne tylko w tym zakresie, w jakim odpowiadały one pozostałemu materiałowi dowodowemu. Za niewiarygodne Sąd uznał, że powód w dniu 31 marca 2017 r. od wyjścia z I Urzędu Skarbowego w B. w dalszym ciągu podejmował czynności służbowe, gdyż nie ma to odzwierciedlenia zarówno w dokumentach ani też nawet w zeznaniach samego powoda. Powód przyznał, iż w związku z koniecznością dostarczenia protokołu powypadkowego pracownikowi I US w B., przebywał w tamtejszym Urzędzie przez kilka minut. Nie potrafił, bądź też nie chciał, wskazać jakie czynności podejmował między godziną 12:20 a godziną 15:00, ale nie kwestionował, że opuścił ww Urząd o godzinie 12:20. W żaden sposób nie umiał logicznie wyjaśnić co robił po wyjściu z Urzędu. Zdaniem Sądu nie sposób podzielić zapatrywania prezentowanego przez powoda, iż za ww zdarzenie został ukarany jedynie upomnieniem. Zgodnie z katalogiem kar dyscyplinarnych (art. 114 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej) jest to najłagodniejsza z możliwych do wymierzenia kar, jednakże nie można z faktu tego wyprowadzać wniosku, iż zdarzenie to nie miało tak doniosłego znaczenia, gdyż nie zastosowano kary bardziej dotkliwej. W ocenie Sądu nie zasługują również na przymiot wiarygodności twierdzenia powoda w zakresie stosowania wobec niego mobbingu. Także to nie zostało potwierdzone w toku przeprowadzonego postępowania. Powód wskazał, iż mobbingiem w jego odczuciu było odwołanie terminu wyjazdu służbowego do US, sposób uczestniczenia w podróży – gdzie w ostateczności jechał jako pasażer, a także obniżenie nagrody kwartalnej. Powód zastrzeżenia te zgłosił swojemu przełożonemu, jednakże nie wystąpił on nigdy na drogę formalną. W konsekwencji, zdaniem Sądu nie można uznać ww zeznań powoda za wiarygodne, gdyż są w zasadzie gołosłowne i odosobnione.

W niniejszym postępowaniu strony toczyły spór co do uznania za prawidłowe i uzasadnione, nieprzedstawienia powodowi przez pozwanego propozycji nowych warunków zatrudnienia w nowo utworzonej Krajowej Administracji Skarbowej.

Strona pozwana swoje stanowisko argumentowała zasadniczo niewykonywaniem przez powoda w sposób należyty obowiązków służbowych, a w szczególności rażącym naruszeniem dyscypliny pracy jakie miało miejsce w dniu 31 marca 2017 roku tj. samowolnym zakończeniem czynności służbowych o godzinie 12.20 i niepowrocie na swoje zasadnicze miejsce pracy, bez poinformowania przełożonego o powyższym. Kluczowe dla rozpoznawanej sprawy było dokonanie oceny w zakresie naruszenia dyscypliny czasu pracy powoda.

Powód nie potrafił wytłumaczyć, czy też raczej nie chciał wytłumaczyć, gdzie przebywał i z kim się kontaktował po opuszczeniu budynku I Urzędu Skarbowego w B. o godz. 12:20 w dniu 31 marca 2017 roku. Powyższe świadczyć może jedynie o nie służbowym charakterze działań powoda. Tym bardziej, że powód sam stwierdził, iż zakończył swoje czynności o godz. 14:00, wobec czego poszedł do domu, gdyż nie zdążyłby już wrócić do pracy (k. 103). Całe stanowisko powoda opierało się w tym zakresie na przeniesieniu odpowiedzialności na swojego przełożonego R. B. twierdząc, że nie żądał on od swoich pracowników wyjaśnień dotyczących wyjść służbowych czy też sam wypisywał pracowników, którzy mieli do załatwienia sprawy od rana. W ocenie Sądu, gdyby powód rzeczywiście wykonywał czynności służbowe po opuszczeniu I US w B. bez trudu odpowiedzialby na pytania swojego przełożonego w tej kwestii. Nadto na uwagę zasługuje fakt, iż powód nie wykonał polecenia swojego przełożonego sporządzenia notatki wskazując, iż z uwagi, że nie było to polecenie o oznaczeniu pilne jak również, że otrzymał je po godz. 14:00 nie zajął się tym od razu, gdyż musiał wykonać czynności służbowe wynikające z jego obowiązków. Powód jednak odczytał owe polecenie, mógł więc nakreślić kilka szczegółowych zdań odnośnie swojego wyjścia służbowego z dnia 31 marca 2017 r. gdyby nie miał nic do ukrycia i podejmował czynności związane z obowiązkami zawodowymi. Zamiast tego posilił się jedynie szerokimi ogólnikami, z których nie wynikają żadne czynności służbowe, prócz przedmiotowego dostarczenia protokołu powypadkowe dla pracownika I Urzędu Skarbowego w B.. Powód w piśmie skierowanym do Rzecznika Dyscyplinarnego tłumaczył, iż żaden człowiek nie jest w stanie przedstawić danych wszystkich osób, z którymi się spotkał, pomieszczeń oraz miejsc w ciągach komunikacyjnych. Oczywiście takie twierdzenie może być uznane za prawdziwe, niemniej jednak każdy jest w stanie wskazać jakie czynności podejmuje w ciągu dnia, chociażby w przybliżeniu. Powód w niniejszej sprawie nie podał żadnych okoliczności ani szczegółów, prócz właśnie wyjścia służbowego do I US w B.. Nadto powód sam przyznał, iż przebywał w I US w B. przez kilka minut (oświadczenie k. 100). Nawet jeżeli nie miałby samochodu, aby powrócić do miejsca pracy, to spokojnie doszedłby do niej mając spory zapas czasu na podjęcie kolejnych czynności w tym dniu.

Powyższe okoliczności można zatem zakwalifikować jako opuszczenie miejsca pracy bez uzasadnienia, czy też jako porzucenie pracy, a tym samym wchodzi w zakres naruszenia obowiązków pracowniczych. Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest w tym względnie jednoznaczne, jednolite oraz konsekwentne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 16 marca 2017 r. już każde wyjście z miejsca pracy w czasie pracy, w tym w czasie przerw w pracy wliczanych do czasu pracy, dokonane bez powiadomienia, zgody lub akceptacji pracodawcy, w tym bez odnotowania w tzw. służbowej książce wyjść z pracy, może być ocenione jako naruszające postanowienia regulaminu i porządku pracy oraz zachowanie uzasadniające zastosowanie negatywnych rygorów (sankcji) prawa pracy. Wbrew twierdzeniom powoda Sąd wskazuje, iż przed opuszczeniem stanowiska pracy pracownik powinien uzyskać na to zgodę przełożonego, a w każdym razie zawiadomić go o konieczności oddalenia się. Nadto samowolne opuszczenie miejsca pracy połączone z innym negatywnym zachowaniem się pracownika może być oceniane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych według art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nawet wówczas, gdy regulamin pracy kwalifikuje samowolne opuszczenie pracy jako uchybienie uzasadniające zastosowanie kary porządkowej. (wyrok SN z dnia 16 marca 2017 r., I PK 124/16, publ. OSNP 2018/5/56, wyrok SN z dnia 30 listopada 1999 r., II UKN 218/99, publ. OSNP 2001/6/203, wyrok SN z dnia 22 grudnia 1998 r., I PKN 507/98, publ. OSNP 2000/4/132). Powód wskazał, iż po zakończeniu wszystkich czynności służbowych w dniu 31 marca 2017 r. o godz. 14:00 wrócił do domu, gdyż stwierdził, iż nie zdąży już wrócić do pracy. W tym przedmiocie wypowiedział się również Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, którego stanowisko niniejszy Sąd podziela, iż samowolne opuszczenia miejsca pracy, nawet na godzinę lub dwie przed końcem zmiany, stanowi oczywiście, ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, dających jednoznaczną podstawę do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika (patrz. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 13 kwietnia 2017 r., III APa 6/17, Lex nr 2386994).

Zatem nic nie stało na przeszkodzie, aby pozwana zastosowała wobec niego możliwość rozwiązania z nim stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika uregulowaną w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Nie ulega wątpliwości, iż zachowanie powoda wyczerpało wszystkie przesłanki, które wynikają ze wskazanego przepisu, a więc poprzez ciężkie naruszenie podstawowych pracowniczych obowiązków. W pojęciu tym mieszczą się trzy elementy: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy oraz zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo (wyrok SN z dnia 18 października 2016 r., I PK 242/15, Lex nr 2174066).

Pozwany nie zastosował wobec powoda konsekwencji w postaci zwolnienia dyscyplinarnego określonego w art. 52 Kodeksu pracy, niemniej jednak w dniu 12 kwietnia 2017 roku wszczął wobec niego postępowanie o naruszenie dyscypliny czasu pracy (zawiadomienie Dyrektora IAS w B. k. 158), które poprzedzone było złożonymi - na wezwanie przełożonego powoda R. B. – wyjaśnieniami przez powoda w notatce służbowej z dnia 05 kwietnia 2017 roku (k. 159). Postępowanie to toczyło się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej (Dz. U. 2016, poz. 1345 z późn. zm.). W dniu 27 czerwca 2017 roku powodowi udzielono upomnienia (k. 154-155), od którego złożył sprzeciw (k. 152), w dniach 07 i 08 sierpnia 2017 roku przeprowadzono przesłuchania (k. 131-149). W dniu 09 sierpnia 2017 roku Rzecznik Dyscyplinarny przy Izbie Administracji Skarbowej w B. skierował do Komisji Dyscyplinarnej przy Izbie Administracji Skarbowej w B. wniosek o utrzymanie w mocy wydanego wobec powoda upomnienia (k. 123). Ostatecznie w dniu 20 września 2017 roku Komisja Dyscyplinarna przy Izbie Administracji Skarbowej w B. umorzyła postępowanie dyscyplinarne, ale z powodu wygaśnięcia stosunku pracy z powodem z dniem 31 sierpnia 2017 roku (k. 111-112).

Zgodnie z art. 165 ust 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948, dalej: ustawa wprowadzająca) dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej oraz dyrektor Krajowej Szkoły Skarbowości składali odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom, w terminie do dnia 31 maja 2017 r., pisemną propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, **która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby**, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania. Zgodnie natomiast z art. 170 ustawy wprowadzającej stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz stosunki służbowe osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby. W takiej sytuacji znalazł się powód.

Faktem jest, iż powód nie został zwolniony dyscyplinarnie, jednakże zdarzenie z dnia 31 marca 2017 r. jak również brak konkretnych wyjaśnień na polecenie przełożonego, toczące się postępowanie dyscyplinarne, zaważyło na ocenie przebiegu jego dotychczasowej pracy, a więc jednym z kryteriów wskazanych w art 165 ust 7 ustawy wprowadzającej. Nie ulega wątpliwości, iż zachowanie powoda wypełniało przesłanki rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 k.p., jednakże pozwana zdecydowała się na wszczęcie procedury dyscyplinarnej w ramach przepisów o służbie cywilnej, która z tego tylko względu została umorzona, że stosunek powoda wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r. Zdaniem Sądu, nie jest zrozumiałym także fakt, iż powód mając świadomość toczącego się postępowania w zakresie przedstawiania nowych warunków pracy pracownikom, w powyższy sposób naraził swoje dalsze zatrudnienie i karierę w strukturach pozwanej. W ocenie Sądu, pracownik, któremu zależałoby na utrzymaniu zatrudnienia, winien jest dołożyć szczególnej staranności, aby żadne jego działanie czy podjęta czynność nie rzutowały negatywnie na ocenę jego zatrudnienia. Nie można odmówić powodowi, iż posiadał wysokie kompetencje i szeroką wiedzę, o czym może świadczyć szereg szkoleń, które odbył, na co wskazuje dokumentacja zawarta w jego aktach osobowych. Niemniej jednak zdarzenie z 31 marca 2017 roku oraz jego stosunek do tego zajścia negatywnie rzutowały na propozycję dalszego jego zatrudnienia.

Z uwagi na powyższe oraz w związku z art. 165 ust 7 zastosowanym a contrario i art. 170 przepisów wprowadzających, Sąd uznał, iż pozwana miała uzasadniony powód nie złożenia pisemnej propozycji określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby powodowi, z uwagi na przebieg dotychczasowej pracy i oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku odstępując od zasady wyrażonej w art. 98§ 1 k.p.c. zgodnie z którą strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzeni praw i celowej obrony. Jednakże zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Kwestia zastosowania powyższego artykułu pozostawiona jest orzekającemu sądowi z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena w tym zakresie ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (wyrok SN z dnia 10 października 2012 r., I CZ 66/12, Legalis). Jednakże ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (zob. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73). Do okoliczności branych pod uwagę przez Sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Podkreślić przy tym należy, że do wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 k.p.c. można zaliczyć także sytuacje wynikające z samego charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu sądu (tak SN w postanowieniu z dnia 19 października 2012 r., V CZ 43/12, Legalis). Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, powód winien była ponieść większą część kosztów procesu, które poniosła strona pozwana, na które to składa się wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika, przy czym w przypadku niezłożenia przez niego spisu kosztów przyjmuje się z tego tytułu stawki minimalnego wynagrodzenia za czynności podjęte w danej sprawie (art. 98 § 3 k.p.c.). W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd miał na uwadze fakt, iż powód jest osobą bezrobotną a nadto był głęboko przekonany o słuszności swojego roszczenia. W tym błędnym przekonaniu mógł go utwierdzić brak reakcji pozwanej na pisma kierowane przez powoda celem uzyskania informacji co legło u podłoża nie przedstawienia mu propozycji nowych warunków zatrudnienia. Nadto na uwagę zasługuje fakt, iż pozwany korzysta ze stałej obsługi prawnej i w związku z niniejszym postępowaniem nie poniósł dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu.

Natomiast o kosztach sądowych orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623, ze zm.) oraz stosowanego odpowiednio art. 113 ust 1 w zw. z art. 98 k.p.c. Powód jako pracownik był z mocy prawa zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych (art. 96 ust 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych), natomiast powództwo zostało w całości oddalone, a zatem brak jest podstaw do obciążania którejkolwiek ze stron tymi kosztami, które w niniejszej sytuacji ponosi Skarb Państwa.

SSR Piotr Pawlak